

Wild

Bad girls 5

Cecilia Campos

Wild

Bad girls, Volume 5

Cecilia Campos

Published by Bad Girl Books, 2021.

This is a work of fiction. Similarities to real people, places, or events are entirely coincidental.

WILD

First edition. February 9, 2021.

Copyright © 2021 Cecilia Campos.

Written by Cecilia Campos.

Noa

Sterk. Zowel fysiek als emotioneel. Slim. Loyaal. Vriendelijk. Grappig. Mijn droomman in slechts een paar woorden en tevens de man die niet bestaat. Na vele exemplaren te hebben getest is dat toch wel mijn definitieve conclusie.

Mijn veel te aantrekkelijke persoonlijke begeleider is de enige die een beetje in de buurt komt. Maar niet helemaal, want hij is een watje. Hij wijst me telkens af. Dat kan ik niet over me heen laten gaan. Ik bedoel... misschien is hij mijn droomman wel niet, maar dat wil niet zeggen dat ik zijn droomvrouw niet kan zijn. Toch? Of hij dat wil of niet.

Deff

Ik weet dat ik niet voor haar moet vallen. Er zijn honderden redenen om niet aan dit gevoel toe te geven. De belangrijkste is dat ze mijn patiënt is. Ze is wild, roekeloos en als ze doorgaat met haar baldadige gedrag gaat het niet goed met haar aflopen en zal ik het allemaal gade moeten slaan zonder er iets aan te kunnen doen. Maar ik kan haar niet aan haar lot overlaten. Haar behandeling is voorbij. Toch kan ik niet stoppen aan haar te denken. Waarom kan ik dit gevoel niet stoppen? Ik droom zelfs over haar en de dromen zijn zo levendig...

Muziek

Heb je Spotify® Premium? Dan kun je meeluisteren met alle liedjes die mij geïnspireerd hebben tijdens het schrijven van dit boek. Klik hier¹ of zoek de afspeellijst *Wild – Bad girls 5*. Veel plezier!

---

1. <https://open.spotify.com/playlist/>

2PYRohWsnxzkTb9ZHGxCw?si=RDcXq95qTbGOMzZc2jTrMA

Proloog

Noa

Oké... *So far, so good.* Ik kruip door zijn woonkamer. Dit is niet de eerste keer dat ik in dit huis inbreek, maar toch moet ik voorzichtig zijn. Een foute beweging en dit kan allemaal voorbij zijn. Toch verwacht ik geen problemen, want het is drie uur s 'nachts en hij ligt nu lekker te slapen. Hij is natuurlijk op de gebruikelijke tijd thuisgekomen en heeft vlak voor het slapengaan twee vingers whisky gedronken, zoals elke avond. Ik houd hem nu al een week in de gaten en weet dat elke dag volgens dezelfde routine verloopt.

Hij staat op, gaat douchen, kleedt zich aan, drinkt koffie (met een beetje melk en twee schepjes suiker) en stapt vervolgens op zijn zwarte oude-lullen-motor (Harley) of zijn auto (Volvo, ook voor oude lullen) en gaat naar zijn werk. Hij gaat twee keer per week voetballen. Dat verklaart meteen zijn geweldige billen en benen. Hallo beenporno! Zucht... *anyway*, hij doet zijn boodschappen altijd in dezelfde supermarkt waar hij telkens een grote diversiteit aan producten in zijn wagentje doet.

Deze man is saai en voorspelbaar. Alles wat hij doet is veilig en verantwoordelijk. Jakkas! Gelukkig compenseert hij dat met een aantal zeer belangrijke en goede eigenschappen. Hij kookt voor zichzelf en dat ruikt elke keer heerlijk. Daarnaast is hij slim en sexy om te zien. Als hij praat, heeft hij een mooie, volle,

diepe stem en klinkt hij intelligent. Bovendien kan hij allerlei geweldige dingen met zijn handen en zijn andere... grote lichaamsdelen. Hiermee komt hij heel dicht in de buurt van mijn droomman. Hij is alleen maar een heel klein beetje een klootzak.

Echt jammer dat hij zo verantwoordelijk en voorspelbaar is. Een voorbeeld: hij gaat een paar keer per maand naar de kroeg - altijd dezelfde natuurlijk - waar hij zijn beste vriend ontmoet en daar een paar biertjes mee drinkt, maar niet te veel biertjes want daarna stapt hij heel verantwoordelijk op zijn motor. Ja, deze op en top kaaskop met zijn blonde haren en zijn helderblauwe ogen is Mister Verantwoordelijk. Ik denk niet dat hij ooit in zijn leven iets heeft gedaan waar hij spijt van zou kunnen krijgen.

Nog een voorbeeld: online onderzoek wijst uit dat hij zijn zaken goed op orde heeft. Hij heeft geen schulden. Geen. Hij is wat je zou noemen een 'volwassen, verantwoordelijke man'. Nog zo'n vies woord: volwassen. En dan niet vies in de zin van *dirty*, want er is niets sexy aan volwassenheid. Hij weet wie hij is en wat hij wil. Geen avontuur. Nooit eens iets anders. Nooit de *rush* die je krijgt wanneer je iets gevaarlijks of roekeloos doet. Iets dat je het gevoel geeft dat je leeft. Met andere woorden: hij is precies het tegenovergestelde van mij.

Anyway, ik dwaal af. Had ik al gezegd dat deze man saai is? *Too bad* eigenlijk, want hij is te mooi om zo saai te zijn. Maar voor nu is het wel goed, want hierdoor weet ik zeker dat deze actie nu precies volgens plan gaat verlopen. Hoewel die voorspelbaarheid zo alom vertegenwoordigd is dat ik bijna ga twifelen of ik dit wel moet doen. Ik ben er namelijk allergisch voor.

Noa stop. Daar moet je nu niet aan denken. Jij gaat deze man van zijn saaiheid af helpen en dan zal hij de perfecte man zijn en

*zul je nog lang en gelukkig met hem zijn voor de rest van je leven.
Amen.*

Vastbesloten kruip ik verder zijn slaapkamer in en kom langs een grote spiegel. Is het raar dat deze man zo'n grote spiegel bezit? Waar heeft hij een spiegel van dit formaat voor nodig? De vorige keer toen ik hier was, heb ik helemaal geen spiegel gezien. Misschien omdat ik zo druk bezig was met doen alsof ik sliep toen hij me de slaapkamer in tilde. En de ochtend daarna was ik te van slag en ben ik zo snel als ik kon weggerend.

Ik kijk om me heen en kom tot een geweldige ontdekking. Is het mogelijk dat deze man toch niet zo saai is als ik dacht? Houdt hij van spiegelseks? Betekent dit dat deze lekkerik van een Nederlandse stroopwafel een *kinky* kant heeft? En waarom besef ik dit nu pas? Ik ben hier al een paar keer binnen geweest om deze actie voor te bereiden en om afluisterapparatuur op te hangen. Begin ik soms mijn scherpte kwijt te raken?

Kom op Noa, niet aan jezelf twijfelen nu! Bij de les blijven, want je wil niet in de gevangenis belanden. Maar als ik in de gevangenis beland voor inbreken, dan moet ik wel iets gestolen hebben. Misschien steel ik zijn hart wel. Ha!

Terug naar het hier en nu. Je zult je afvragen waarom ik kruip. Dat komt omdat het midden in de nacht is, meneer de koekepeer aan alle kanten grote ramen heeft en hij met uitzondering van zijn slaapkamer nooit zijn gordijnen dichtdoet. Hij laat altijd het kleine lampje op het tafeltje naast de bank aan staan en ik wil niet dat de burens mij zien.

Ik schrik van mijn reflectie in de spiegel. *Jezus Christ* ik zie er niet uit! Mijn zwarte *bodysuit* doet niets voor mijn figuur, mijn normaal glanzende lokken zijn in vlechten weggestopt en ik ben totaal make-up-loos. Want hij mag morgen absoluut geen haren

of make-up op zijn lakens en kussens terugvinden. Gelukkig ruil ik straks deze *bodysuit* voor mijn *birthday suit* en mag Mister Verantwoordelijk genieten van mijn heerlijke, sappige naaktheid.

Langzaam sta ik op en bewonder hoe hij daar zo heerlijk nietsvermoedend op zijn zij ligt te slapen in zijn oversized bed. *Flashbacks* van onze *sexy as fuck* avonturen verschijnen in mijn hoofd en herinneren me aan het feit dat alles aan deze man groot is. Zijn handen. Zijn lippen. Zijn tong. Zijn... Ik kan niet wachten om hem weer in me te voelen. Het was een ervaring om nooit te vergeten. Dat verklaart ook waarom ik dit doe, want je zult je wel afvragen: Noa, als je hem zo saai vindt, waarom wil je dan met hem naar bed en waarom doe je dit stiekem en al inbrekend?

Ik doe dit niet voor mezelf. Of misschien een beetje, want ik ben om redenen die ik nog niet helemaal begrijp om deze man gaan geven. En daarom gaat dit niet alleen om de seks. Echt niet. Mister Verantwoordelijk is misschien wel geweldig in bed, maar dat is niet de enige reden waarom ik dit doe. Wat ik nu doe is puur onbaatzuchtig. Echt. Ik offer me als het ware op. Iemand moet deze man toch een lesje leren? En seks kan ik overal krijgen.

Deze man moet leren dat het prima is om soms dingen te doen die een beetje onverantwoordelijk zijn. Hij moet leren dat hij soms ook ongelijk heeft. Dat het oké is om bang te zijn, maar dat je dan je armen omhoog moet gooien en moet genieten van het avontuur. Dat hij soms zaken juist op zijn beloop moet laten en zijn hart moet volgen. Als hij dat niet doet, is hij straks oud en verrimpeld en zit hij met een of andere saaie, irritante trut die Linda heet opgescheept met vijf kinderen en zal hij wel degelijk

ergens spijt van hebben. Spijt van een leven dat aan hem voorbij is gegaan zonder echt geleefd te hebben.

Ik ben Noa. Computer nerd, sexy father fucker, wereldverbeteraar, digitale krijger en blijkbaar ook lerares. Aangenaam.

Leven en risico's nemen. Dat wordt mijn eerste les aan hem. Wat ik hem ook ga leren is dat hij niet mag denken dat hij zomaar van me af komt. Dat hij me kan afwijzen zonder daar de consequenties van te voelen. Zonder daar spijt van te hebben. Ik bedoel, wie wijst *mij* nou af? Ik ben Noa,

droomvrouw van elke man. Dit klinkt misschien een beetje uit de hoogte, maar als je me zou kennen, zou je begrijpen wat ik bedoel. En wat ik bedoel, is dat ik er goed uitzie. Goed ben in bed. Lief ben. Trouw ben. Slim ben. Ik laat me niet negeren zoals mijn moeder dat heeft gedaan. *No way* dat ik dat weer laat gebeuren. Toen was ik een kind. Nu ben ik volwassen. En volwassenen hebben de touwtjes in handen, bepalen hun eigen toekomst. Dus ik bepaal wanneer ik je niet meer wil, niet jij. Ik bepaal wanneer ik wegloop en ik laat me niet wegjagen door een of ander *bullshit* verhaal over *fucking Linda*. Punt.

Als je er goed over nadenkt, zou je kunnen zeggen dat hij me nu zonder het te beseffen als het ware dwingt om dit te doen. Ik kan toch niet doorgaan met mijn leven wetende dat deze mooie, te verantwoordelijke man ongelukkig door het leven gaat? Dat is toch zonde? Hij zou geweldig kunnen zijn als hij zou leren wat meer van alles te genieten en niet altijd voor de veilige optie te gaan. Ik denk dat hij gewoon bang is voor wat er zou kunnen gebeuren als hij zichzelf toestemming geeft om echt te voelen. Om überhaupt iets te voelen wat hij niet kan controleren. Ik

weet niet hoe dat komt, maar ik kan me niet voorstellen dat hij altijd zo is geweest. En ik kan dit niet langer aanzien.

Ik hoor hem ritmisch in- en uitademen en trek langzaam de rits van mijn pak omlaag, zodat het geluid hem niet wakker maakt. Op zijn nachtkastje ligt het lege glas whisky. De drank had ik vermengd met het goedje dat ik gekocht heb op het *dark web* en dat nu precies doet wat ik wil dat het doet. Het zorgt ervoor dat zodra hij zo wakker wordt, hij alles als een droom ervaart. Ik word letterlijk zijn droomvrouw. Hoe cool is dat?

Ik trek mijn zwarte instappers een voor een uit. Ik hoor beweging, stop en zie dat hij zich op zijn rug draait. Hij legt zijn arm boven zijn hoofd en het laken verschuift, waardoor ik een geweldig uitzicht krijg op zijn afgetekende buikspieren. Perfect. Als ik dan poedeltje naakt voor hem sta, roep ik zachtjes: ‘Deff. Word wakker.’

Wanneer hij niet reageert, trek ik zachtjes aan een van zijn voeten en roep wat harder.

‘Knapperik. Ik ben het. Je droomvrouw.’

Zijn ogen gaan langzaam open, terwijl hij zuchtend uit zijn slaap ontwaakt. Met zijn armen drukt hij zichzelf omhoog om mij beter te kunnen zien.

‘Tequilameisje?’

Zijn warme, diepe stem vol slaap en het koosnaampje dat hij gebruikt, brengen herinneringen aan onze eerste nacht samen en zorgen ervoor dat ik ineens onstabiel op mijn benen sta en ga twijfelen of ik hier wel mee door moet gaan.

‘Ja. Ik ben het.’

Voordat ik me bedenk, kruip ik in zijn warme bed. Hij maakt meteen plaats. Als ik lig, legt hij zijn zware arm om me heen en trekt hij mijn lichaam, dat veel kouder is dan de zijne, tegen zijn

gespierde borstkas aan. Als vanzelfsprekend drukt hij zijn zwoele lippen op de mijne en smelt ik tegen hem aan.

Dit gaat tot nu toe geweldig. Waarom heb ik dit niet eerder bedacht? Dit gaat werken! Ik ga hem herprogrammeren. Zonder dat hij het weet zal ik hem verslaafd maken aan mijn lippen. Mijn handen. Mijn lichaam. Mijn geweldige persoonlijkheid. Hij zal zich er niet tegen kunnen verzetten. Ik zal zijn hart stelen. Net zo lang tot hij zijn les leert. En ik weet niet of ik die ooit terug ga geven. Maar hij zal zijn lessen leren, of hij wil of niet.

Ik ben Noa. Computer nerd, sexy father fucker, wilde chick en digitale krijger. Mijn missie is de wereld redden en verbeteren. Dat is inclusief mijn sexy persoonlijke begeleider Deff de Groot. Aangenaam.

Hoofdstuk 1 – De laatste uitspatting

Deff – drie maanden eerder

‘Hey zwager!’

Ik doe mijn leren jack uit, leg hem op de barstoel naast die van hem en ga erop zitten. Lennart heeft al een biertje voor me klaar staan en schuift die me toe, terwijl ik plaatsneem op mijn gebruikelijke plek.

‘Hey makker! Alles goed?’ ik geef Lennart een schouderklop en neem een slok.

‘Ja. Ja.’

Hij kijkt me aan en dan weer voor zich uit. Hij is een man van weinig woorden. Maar wel een eerlijke man.

‘En hoe is het met mijn schoonmoedertje? Is ze nog lastig?’ vraag ik.

Voor hij antwoord geeft, neemt hij een slok: ‘Altijd.’

Lennart is pas gescheiden en tijdelijk bij zijn moeder ingetrokken. Niet van harte, maar uit nood, want zijn moeder is een moeilijk mens. Ik weet er alles van. Mevrouw de *controlefreak* heeft ook mijn leven flink bemoeilijkt. Tot er niets meer te bemoeilijken viel en ik van haar af was. Van haar af zijn ging van mijn kant wel van harte, maar als ik moest kiezen uit 1: mijn vrouw terug uit de dood of 2: van mijn schoonmoeder af zijn, koos ik natuurlijk voor optie nummer 1. Helaas zijn zaken zoals ze zijn en moet ik ermee leren leven.

Ik sla mijn heerlijk, koude biertje in een slok achterover, probeer die verdrietige gedachte weer uit mijn hoofd te krijgen en knik naar de barman voor een *refill*.

‘En?’ vraagt mijn ex-zwager.

‘En, wat?’

Maar ik weet waar hij op doelt. Hij stelt elke week dezelfde vraag en het begint *fucking* irritant te worden, dus doe ik telkens alsof ik niet weet waar hij het over heeft en hoop dat hij eindelijk stopt met zijn goedbedoelde gezeur.

‘Heb je haar al ontmoet?’ vraagt hij en ik zie dat hij ook geïrriteerd is.

‘Wie?’

‘Wanneer ga je nou weer eens een vrouwtje voor jezelf zoeken, Deff? Je bent in de *prime* van je leven. Hoe lang ga je jezelf nog straffen voor iets wat niet je schuld is?’

‘Jezus, als ik wist dat jij me weer een preek ging geven, was ik wel thuisgebleven, Len.’

Ik kijk hem serieus aan in de hoop dat hij het opgeeft. Maar dat doet hij niet.

‘Je kunt niet de rest van je leven wachten tot de vrouw van je dromen door de deur komt lopen, makker,’ verklaart mijn vriend met een omhooggaande wenkbrauw. Ik kijk voor me uit en doe alsof ik hem niet hoor. Na een korte stilte geeft hij het op en neemt de laatste slok van zijn bier.

De barman zet nieuwe fluitjes voor onze neus als we de bel van de voordeur horen en een vrolijke, hese vrouwenstem zingend roept: ‘*Helloooo Dutch People! Let’s get this party started!*’

In mijn stamkroeg is het rustig. Er heerst niet bepaald een feest sfeer, er wordt niet gedanst, er zijn geen discoballen en het

is er donker. De muziek draait zachtjes op de achtergrond. Dit is een plek waar stamgasten samenkomen om rustig bij te praten. Het is ook een plek waar weinig toeristen komen en waar de bediening gewoon Nederlands praat. Dus de manier waarop deze persoon binnenkomt alsof het feest nu los gaat barsten omdat ze er is, ons zo in het Engels toesprekend, is nogal ongepast. Iedereen draait zich dan ook verbaasd om.

Noa

Vlak voordat ik de deur opendoe, twijfel ik. Ik reed net langs op mijn nieuwe fiets (een nieuw leven in Nederland, daar moet bij gefietst worden toch?), keek naar binnen en zag dat het een hele rustige boel was. Deze *party* was niet bepaald *lit*. Deze *party* was uitgeblust. En vandaag heb ik geen zin in rustig. Vandaag heb ik zin in feest. Morgen word ik in de kliniek opgenomen en dat betekent het einde aan genieten van het leven. Geen drank. Geen drugs. Geen plezier. Geen leven.

Voorlopig dan. Ik bedoel, ik heb dit hele riedeltje al een paar keer eerder meegemaakt. Mijn leven is een aaneenschakeling van stappen, maar dan een *5 step program* in plaats van 12:

1. Ik spring uit de band.
2. Mijn goede vriend Sebastian stuurt me naar *rehab*.
3. Ik kick af.
4. Ik raak uitbehandeld en begin mijn leven weer opnieuw.
5. Zie stap 1.

Toch werk ik telkens mee aan mijn 'behandeling'. Wat een vies woord: behandeling. Alsof ik ziek ben ofzo. Alsof houden van het leven en een beetje plezier maken nou echt zo *fucking* verkeerd is. Maar ik werk er wel aan mee en dat komt door eerdergenoemde Sebastian. Hij is als een broer voor me, maar wel een *mean mother fucker* en die ga ik echt niet dwarsbomen.

Als hij denkt dat mij naar de afkickkliniek sturen de oplossing is voor mij (ja ik ben blijkbaar een probleem) dan laat ik hem dat maar doen. Ten eerste omdat hij het goed bedoelt, oprecht van me houdt en het goed met me voor heeft. Ten tweede omdat hij wel een beetje gelijk heeft, deze keer. Ik ben verdorie *knock-out* gegaan in een louche-kroeg en er had wie weet wat allemaal met mij kunnen gebeuren. Het is eigenlijk een wonder dat ze me zo snel hebben gevonden. Uiteindelijk viel het allemaal mee hoor, ik heb maar een week in het ziekenhuis gelegen, maar ik kan me zijn bezorgdheid wel voorstellen. Als de rollen omgedraaid waren, zou ik me ook doodgeschrokken zijn. En dan ten derde, omdat niet naar zijn pijpen dansen hele nare consequenties voor me kunnen hebben.

Hij zou me bijvoorbeeld kunnen opsluiten en me zelf 'behandelen'. En mij dan pas vrijlaten wanneer hij vindt dat ik er klaar voor ben. En dat zou best weleens heel lang kunnen duren. Hij zou me al mijn geld af kunnen pakken. Hij zou me uit ons groepje kunnen schoppen en de andere meiden (mijn *sisters from other mothers and misters*) kunnen verbieden nog met mij om te gaan en zij zouden precies doen wat hij wil want zo werkt dat bij ons. Zo heeft het altijd gewerkt. Wij zijn een team, maar het betreft geen democratie. Hij bepaalt of je erin of eruit ligt. Hij is de baas. En dat bedoel ik niet negatief. Hij heeft die plaats verdiend en er zijn veel redenen waarom dat zo is, waar ik je nu niet mee lastig ga vallen. Maar wat ik bedoel te zeggen is dat hij een goed hart heeft. Het is een slimme man. Creatief en sluw. Dus ik speel mee. Deze keer ook. Dat is de makkelijkste manier om zo snel mogelijk weer bij stap 4 uit te komen en door te kunnen gaan bij waar ik gebleven was.

Toch is het deze keer anders. Sebastian pakt het nu wel heel rigoureuus aan. Hij stuurt me naar de beste kliniek van de wereld en die bevindt zich, voor deze geboren en getogen Amerikaanse (van Roemeense afkomst dan wel), aan de andere kant van de wereld, namelijk in Nederland. Maar ja, ook deze keer werk ik maar weer mee. Al wil ik hier eigenlijk helemaal niet zijn. Al begrijp ik helemaal niets van dat Nederlands. Al regent het hier de helft van de tijd en lijkt de wind nooit klaar te zijn met waaien. *Jezus Christ!* Mijn poging om met de fiets naar de kroeg te rijden is ook meteen de eerste en de laatste. Mijn *coochie* klopt en doet pijn (niet op een lekkere manier) en mijn haar is *all over the place*.

Anyway, morgen is mijn bestaan als vrij mens voorlopig van de baan, dus vanavond wordt een laatste uitspatting. Deze kroeg was mijn beste optie: het bevindt zich op korte afstand van mijn appartement en ik ben niet het type dat dronken achter het stuur kruipt.

Terwijl ik mijn fiets op slot doe, kijk ik nogmaals naar binnen. Ach ja. Als het feestje er niet is, zal ik het feestje maar moeten brengen. Geen enkel probleem. Kin omhoog. Rechte schouders. *Tattas* naar voren en deur open.

EEN PAAR UUR LATER heb ik hier mijn draai toch aardig gevonden, al zeg ik het zelf. Zoals altijd. Ik heb het gezellig gemaakt. De barman is mijn beste vriend en de rest van de stamgasten vermaken zich ook. Ik zie het in hun ogen, ze vinden me misschien een beetje raar, maar dat ben ik wel gewend. Gewend is misschien niet het juiste woord, ik *weet* dat ik raar ben. Ik bedoel, welke vrouw gaat in haar eentje stappen, in een wildvreemde stad waar ze niet eens de taal spreekt? Maar ik ben

niet de gemiddelde vrouw. Ik ben Noa. Ik leef maar een keer. Morgen kan het allemaal voorbij zijn. Dus ik geniet. Waar ik ook ben, ik zorg ervoor dat ik er het beste van maak.

‘Doe nog maar een rondje, Dennis. Ook voor mijn nieuwe vrienden!’

Ik wijs nodeloos om me heen, drink vervolgens mijn shotje op en smijt het glaasje hard op de bar. Wauw dat is lekker! Hij knikt begrijpend en reikt naar de fles tequila die ik de afgelopen paar uur soldaat aan het maken ben.

‘Noa, kom! Je hebt ons een potje poolen beloofd en de tafel is nu vrij!’

Mijn gloednieuwe, tijdelijke drinkmaatjes Ilse en Simone zijn keiharde feestgangers wat mij betreft, want het is zondag en morgen hebben ze college. Ze zeggen dat het om filosofie gaat dus dan slapen ze tijdens de les wel uit. Ze trekken me van mijn kruk en proberen me in hun beste Engels te overtuigen.

‘Oké dan!’

Het is misschien wel goed om wat te bewegen. Om mijn kont te draaien en te bukken. Het afgelopen uur heb ik vanuit mijn plek aan de grote bar mijn best gedaan de aandacht van een specifieke sexy madafaka te trekken, tot nu toe zonder succes. Ik wist dat ik wat meer moeite had moeten doen vanavond. Ik was niet van plan geweest om een kerel te versieren vandaag, vandaar mijn simpele skinny jeans en grijze t-shirt, maar nu besef ik dat ik deze avond totaal verkeerd heb ingeschat. Zo’n mooie man aantreffen had ik nooit verwacht.

Sweet baby Jesus, hij is misschien wel de mooiste man die ik ooit gezien heb. *No joke*. En dat zeg ik niet zomaar hoor, want ik heb best hoge standards. Hij zit daar aan de andere kant en praat gezellig met een andere man. De manier waarop hij kijkt,

doet dingen met me. Ja, je leest het goed. De manier waarop hij *kijkt*. Belachelijk eigenlijk. Hij kijkt alsof hij nergens van schrikt, alsof hij alles al heeft meegemaakt. Hij staart in het rond terwijl hij nadenkt, zijn blik op oneindig en met een bepaalde alertheid. Hij vult de ruimte met zijn aura en de lucht lijkt om hem heen te krimpen. Dan is er ook nog de manier waarop hij knippert met zijn lange wimpers. Het is ook hoe hij beweegt. Hoe hij zit. Hoe hij drinkt. Hoe hij praat (al kan ik hem niet horen). Alles wat hij doet, lijkt hij bewust te doen, alsof hij totaal geen haast heeft, de wereld wacht wel op hem. Ik kan me dan ook niet voorstellen dat er iets zou kunnen zijn dat hem van streek maakt. Samengevat: hij is geweldig. Ik wil hem uitkleden en beboteren als een sneetje brood. Ik wil zijn oksels scheren en honing over zijn naakte lichaam gieten en wekenlang doen alsof ik een hongerige beer ben.

Ook de wijze waarop hij lacht is leuk. Zo ingetogen en kalm. Als ik ernaar kijk, voel ik een vreedzaamheid over me heen komen die ik nooit eerder heb gevoeld. Tegelijkertijd steekt zijn lach me aan met zijn ingehouden vrolijkheid. Hoe is dit mogelijk? Misschien komt het door de kuiltjes in zijn wangen. Misschien door de halve centimeter afstand tussen zijn voortanden. Het maakt niet uit. Ik vind hem leuk. En ik vind niet gauw iets aan een man leuk. De meeste mannen vervelen mij. Al zijn ze nog zo mooi. Zodra ze hun mond opendoen verpesten ze vaak alles.

Misschien fascineert hij me daarom zo. Omdat ik hem van een afstandje kan bewonderen en van hem kan genieten alsof hij geen echt mens is, maar een fantasie. Mijn vleesgeworden droomman. Vind je dat raar? Dat ik, Noa, freelance

computernerd, grootste sloerie *ever*, geloof in een droomman? Nou, toch is dat zo.

Ik geloof dat er een man op aarde rondloopt die speciaal voor mij gemaakt is. Voor mij persoonlijk op aarde is neergezet. Misschien had je dat niet van me verwacht, maar ik ben gewoon een mens met een kloppend hart. En die is soms veel te groot. Soms denk ik dat hij zo groot is, omdat er plek wordt vrijgehouden voor een grote liefde.

Wat ik wil is een nacht met hem. Een nacht. *That's it!* Meer vraag ik niet. *Anyway*, het maakt allemaal niet uit wat ik wil, want al doe ik nog zo mijn best, zijn aandacht krijg ik niet. Mijn benen telkens over elkaar doen. Mijn haar van de ene naar de andere kant van mijn nek laten wapperen. Hard lachen, mijn hoofd naar achteren, zodat hij een goed beeld krijgt van mijn hals. Mijn mond in een soort *duck face* zetten wanneer ik aan het nadenken ben... *You name it, I did it* en ik schaam me er niet voor. Maar niets lijkt te helpen.

Dus over op plan B: poolen. Ik ga ervoor zorgen dat ik bij elke stoot met mijn kont zijn kant op wijs. Het maakt me niet uit of ik de bal erin krijg of niet, ik speel een ander soort spel. Als mijn kont zijn aandacht niet weet te vangen, dan geef ik het op en keer ik terug naar mijn oorspronkelijke plan, mezelf helemaal lam zuipen. Dat belof ik. Aan mezelf. En ik kom altijd mijn beloftes na.

SIMONE RICHT HAAR STOK op de witte bal die op zijn beurt langzaam in de juiste richting rolt en in de pocket valt. Ze springt omhoog en geeft een klein gil van blijdschap. Het is nu

geloof ik de derde keer dat ze wint en ik vind het helemaal niet erg.

'Yeah baby!'

Ik en Ilse geven haar om de beurt een high five. Vanuit mijn ooghoek zie ik dat *hij* opstaat, zijn jas aantrekt en zijn vriend een schouderklop geeft. *Shit*. Hij gaat weg. Waarom maakt dit mij zo verdrietig? Ik denk dat ik 'verlust' op hem ben. Geen grap. Lust op het eerste gezicht. Er is geen verklaring voor en wat ik nog minder begrijp, is waarom mijn plan om deze man te versieren niet gelukt is. Normaal gesproken heb ik een succesratio van 99,99%.

De pijn in mijn hart negerend, pak ik mijn drankje en drink de rest van mijn tequila op. Dan maar over op plan A. Een paar uur geleden was dat een prima plan, en nu is het een nog betere. Plotseling voel ik een warme hand op mijn rug. Ik draai me om en dan gaat mijn hoofd als vanzelf helemaal naar achteren om in twee sprankelende, lichtblauwe ogen te kijken. Hij knippert een keer en een van zijn mondhoeken maakt een opwaartse beweging, waardoor hij een ondeugende gezichtsuitdrukking krijgt die zijn schattige boventanden onthult. Ja blijkbaar kunnen boventanden schattig zijn, want deze twee, met die kleine ruimte ertussen, zijn echt het snoezigste dat ik ooit heb gezien. Dan hoor ik hem op vragende toon iets zeggen dat klinkt als 'tequilameisje' gevolgd door een aantal woorden in dat supercool klinkende Nederlands waar ik helaas niets van versta. Dus ik heb geen idee wat hij zegt. Het geluid wat uit zijn keel komt klinkt niet diep, niet zwoel, niet hees, maar ook niet helder. Wel Warm. Wel vol. Met een beetje een kraakje. Het klinkt... volwassen. *I know*. Dat klinkt belachelijk.

Niet beseffend dat ik mijn adem aan het inhouden ben, duurt het even voor ik doorheb wat er nu precies aan de hand is. Maar dan begrijp ik het. Met zijn andere hand houdt hij mijn jas vast en nu hij mijn aandacht heeft, haalt hij zijn andere hand van mijn rug af om mijn jas voor me open te houden.

Oké. Dat begrijp ik wel. De twee meiden kijken me verbaasd aan, maar ik heb geen tijd om ze uit te leggen wat hier nu gebeurt. Ik geef ze allebei snel een knuffel en dan steek ik mijn armen in de mouwen van mijn jas die hij nog steeds voor me openhoudt en loop samen met hem de kroeg uit.

Is het verstandig dat ik met een wildvreemde man vertrek? Nee. Het is echt heel erg dom. Maar ik voel dat dit klopt. En mijn gevoel vertelt mij dat ik veilig ben bij deze man. De vlinders in mijn buik wapperen wild en ergens kan ik niet geloven dat mijn plannetje is gelukt. Mijn droomman gaat met mij mee vanavond en dit wordt mijn beste laatste uitspatting *ever*.

‘Twee dingen zijn oneindig, het universum, en menselijke domheid. Maar van het universum weet ik het nog niet helemaal zeker.’

Albert Einstein.

Hoofdstuk 2 – De ontmoeting

Deff

Ze trekt haar jas aan, pakt mijn hand vast en loopt met mij de kroeg uit. Dit voelt allemaal zo... natuurlijk. Terwijl dat niet zo zou moeten zijn, aangezien ik een wildvreemde voor haar ben. Toen ik haar jas overhandigde en aanspoorde om samen te vertrekken, reageerde ze niet eens verbaasd. Eerder opgelucht. Wat ik daarvan moet denken, weet ik niet. Moet ik blij zijn? Of moet ik me zorgen maken om deze vrouw die ietwat losbandig of zelfs een beetje roekeloos overkomt? Ze doet alsof het de normaalste zaak van de wereld is om met een man mee te gaan die ze net heeft ontmoet en de hele avond geen woord mee heeft gewisseld.

Misschien is dat niet helemaal waar. Er is wel degelijk communicatie geweest, alleen niet met woorden. De lucht leek te veranderen op het moment dat ze binnenkwam. Tussen ons knetterde het, ook al zat er meters afstand tussen ons.

Ik draaide me om, net zoals iedereen hier, en zag een vrouw die vrolijk om zich heen keek en haar jas uittrok. Ze wreef in haar handen en liep meteen naar de bar. Ik moest moeite doen mijn mond dicht te krijgen die open was gevallen. Deze vrouw is namelijk uitzonderlijk mooi. Niet als een pop. Niet als een model. Niet in de traditionele zin. Maar in de sexy zin.

Een volle bos zwarte haren omkaderen een ovaal gezicht. Jezus. Het licht leek zelfs harder te gaan schijnen en zich op haar te focussen. Ze is een engel met grote, sprankelende, bruine ogen die warm en vriendelijk kijken. Haar neus is klein en haar lippen vol, donkerrood gestift. Ze heeft haar ogen kleiner gemaakt met zo'n zwart lijntje eromheen (ik heb geen idee hoe zoiets heet). Ondanks haar donkere haar is haar teint licht, wat haar een soort Sneeuwwitje-look geeft. Een normaal, lichtgrijs t-shirt en een strakke, versleten spijkerbroek zien er bij haar allesbehalve gewoon uit. Dat komt door haar zandloperfiguur. En dan haar borsten. Vol en zacht, enthousiast meedeinend met de rest van haar lichaam. Ze lijken gemaakt om mannen te verleiden, zodat ze erin knijpen en ervan willen proeven als ware het rijpe vruchten, klaar om geplukt te worden. Mijn broek ging een stuk strakker om mijn heupen zitten, dus draaide ik me weer om. Voordat ik hier begon te kwijlen als een hond die iets lekkers voorgeschoteld krijgt.

Ik moest mezelf toespreken: 'Kom op Deff, houd je libido onder controle. Je was toch een volwassen kerel van 33? Toch geen tiener die zijn lichaamsdelen niet in bedwang kan houden?'

Mijn blik naar voren richtend, probeerde ik het beeld te verwerken dat zich op mijn netvlies gebrand had. Deze vrouw... in lichaamslengte aan de korte kant, maar in uitstraling aan de grote. Ze is de soort vrouw die indruk maakt. Een vrouw die overal opvalt. Wat ze ook aandoet. Wat ze ook doet.

Naarmate de avond vorderde, ging ik me steeds meer zorgen maken. Aan de ene kant omdat ze haar best leek te doen in haar eentje een hele fles tequila leeg te drinken. Aan de andere, omdat haar pogingen mijn aandacht te trekken steeds duidelijker werden. Wat zou er gebeuren als ik daar niet op in zou gaan? Zou

ze doorgaan met haar poging zichzelf onder de tafel te drinken? En wat dan? Een vrouw alleen, te dronken om te staan... Dat idee kon ik niet verdragen. Op een gegeven moment had ik er genoeg van en besloot er iets aan te doen. Maar vergis je niet, mijn redenen waren niet geheel altruïstisch. Welke gezonde man zou niet op haar uitnodiging ingaan? Je zou wel gek zijn en ik ben heel veel dingen, maar gek is daar niet een van.

Terwijl we lopen, houden we elkaars hand vast. Haar kleine hand voelt fijn in de mijne. Ze kijkt naar onze handen en dan weer in mijn ogen en haar blik is vol vertrouwen en geluk. Schattige kuiltjes verschijnen als ze naar me lacht en geven haar een jeugdig, bijna onschuldig uiterlijk. Deze dromerige versie van haar is mooi en ik kan niet anders dan terug kijken in haar bruine ogen en er bijna in verdrinken. We lopen langs haar fiets, daar verzin ik morgen wel iets op, en lopen naar mijn Volvo MPV die om de hoek geparkeerd staat.

Zodra ze zit, doe ik haar deur dicht, loop om de auto heen en neem plaats. Ik wil vragen waar ze woont, maar zodra ik mijn mond opendoet, drukt ze haar wijsvinger tegen mijn lippen.

‘Shhhhh, niets zeggen,’ beveelt ze in het Engels. ‘Ik wil je stem niet horen. Dit beeld wat ik nu van je heb, wil ik vasthouden. Alsjeblieft, verpest het niet voor me.’

Wat?

‘Dit gaat waarschijnlijk belachelijk klinken, maar het is de waarheid. Ik heb heel mijn leven over een man zoals jij gedroomd. Echt! Heel. Mijn. Leven. En nu zit je naast me. En ik wil dit nu heel graag geloven, want het is het enige positieve in mijn leven op dit moment. Dus ik hoop dat je me deze wanhopige poging om je tot stilte te dwingen wil vergeven en dat

je deze gekke vrouw die je na vanavond nooit meer zult zien, een pleziertje wil doen.'

Ik haar droomman? Waar heeft ze het over? Dat ik niet lelijk ben, dat weet ik. Ik heb ook nooit problemen gehad met het versieren van vrouwen. Maar, een droomman? Waarom is ze zo wanhopig? Ze is zo ontzettend mooi om te zien. Ze is jong. Ze is gezond. Het doet pijn om te horen hoe ze naar zichzelf refereert als wanhopig en gek. Dat is namelijk niet wat ik van haar denk. Wat ik wel denk, is dat deze vrouw het ergens heel moeilijk mee heeft en dat dit de manier is waarop ze zichzelf overeind probeert te houden. Ik herken dat gevoel, want ik heb me zelf ook een tijdlang zo gevoeld. Een veel te lange tijd. Mijn hart breekt en ik zou op dit moment alles doen voor haar wat ze me zou vragen. Echt alles. Dit dus ook.

Ik knik bevestigend en zij zucht opgelucht. Dan haalt ze haar vinger van mijn mond en zegt: 'Aan het einde van de straat rechtsaf. Het is hier vlakbij.'

Even later komen we aan bij een groot appartementencomplex in het chique gedeelte van de stad. Deze bijzondere vrouw is niet alleen jong, mooi en gezond, ze heeft ook geld, en niet een beetje.

Ik parkeer de auto en bekijk haar nog eens goed. Ze is een snoepje voor mijn ogen die hun best doen elke centimeter, elke lijn, elke blik te onthouden om later nog eens van te kunnen genieten. Ik verwacht dat ze me bedankt, uitstapt en uit mijn leven verdwijnt, net zo snel als dat ze erin is verschenen, maar dat is niet wat er gebeurt. Ze kijkt me met een hongerige blik aan en alle lucht uit de auto lijkt te verdampen. Zij ziet er nu uit als een droom. Als een sexy engel. Als een grote belofte die te mooi is om waar te zijn.

Ze doet haar gordel los en in een snelle beweging heeft ze zichzelf bovenop me gepositioneerd, haar in spijkerstof gehulde zachte delen op mijn harde drukkend. Mijn handen gaan als vanzelf naar haar billen. Die billen waar ik de hele avond al naar heb zitten kijken en naar verlangde. Vervolgens gaat alles heel snel. Haar lippen vinden de mijne en ze smaakt niet alleen naar tequila, maar ook naar aardbei. Het enige geluid is onze zware ademhaling en mijn handen die wanhopig haar lichaam boven en onder haar kleding verkennen.

Was ik, een volwassen kerel, zojuist hoorbaar aan het kreunen?

Ze draait met haar heupen en oefent frictie uit en dan word ik gek. Ik ruk mijn lippen van de hare en druk ze snel op haar hals waar mijn tong haar proeft en mijn neus een verslavende geur bespeurt, een combinatie van drop en vanille die ik nog nooit heb geroken en die me dieper in haar betovering trekt.

Terwijl we zoenen, voel ik haar handen op mijn hoofd en haar vingers dwingend aan mijn haar trekken, zodat ik mijn lippen kan plaatsen waar zij wil. Ineens trekt ze harder zodat ik mijn mond wel van haar af moet trekken. Ze kijkt in mijn ogen en vraagt fluisterend: ‘Wil je me nog een pleziertje doen?’

Mijn antwoord krijgt ze in de vorm van een kus op haar voorhoofd. Haar blik verandert van smeulend, naar warm en dromerig. Dat vond ze leuk dus. Goed zo. Ik zal deze vrouw vandaag alle pleziertjes doen die ze wil. Dat is een ding dat zeker is.

Noa

IK KOM UIT DE BADKAMER en sta hem waarschijnlijk veel te lang aan te kijken. Want *sweet baby Jesus*. Hij is zo mooi.

Zoals hij daar op mijn bed ligt met dat goddelijke lichaam op mijn lakens. Misschien komt het door de drank, of misschien wel door wat hij zojuist allemaal met mijn lichaam heeft gedaan, want in bed is hij echt een *superfreak*. Vooral wat hij op het einde deed, leek bijna op iets uit een goede pornofilm. Maar dan niet zomaar porno, maar die met je favoriete pornoster. Maar dan beter, want hij deed iets wat ik nog nooit in een pornofilm heb gezien. Op het einde, nadat hij klaar was gekomen, streelde hij mijn haar uit mijn gezicht en gaf hij me kusjes op mijn voorhoofd. Dat voelde zo lief. Zo vertrouwd. Het was alsof het niet alleen om seks ging, maar ook om liefde.

Kom op Noa, je moet niet zo kwijlend naar hem kijken. Wat je moet doen is een manier vinden om hem uit je bed te schoppen. Samen slapen is veel te intiem en dit betreft een eenmalig pleziertje. Weet je nog? Een laatste uitspatting?

Ik probeer mezelf ervan te overtuigen dat deze man niet waar kan zijn. Dat hij nooit mijn vleesgeworden droomman kan zijn. Dat zijn soort man alleen in je fantasie voorkomt. Niemand kan zo perfect zijn. Als hij zijn mond open zou doen, zou hij het spel verbreken. Het is onmogelijk dat iemand er mannelijk mooi uitziet, in staat is me meerdere orgasmes te geven, slim en grappig en lief is en ook nog eens slim uit de hoek komt. Dat kan niet. Dat weet ik inmiddels uit ervaring. Geloof me, ik heb lang geprobeerd zo iemand te vinden.

Een droomman is een droomman, een fantasie. Het zal nooit werkelijkheid worden. Als je probeert om die droom werkelijkheid te laten worden, word je alleen maar teleurgesteld. Want droommannen kunnen nooit echte mannen worden. Echte mannen hebben ideeën en meningen en verwachtingen en

na een tijdje wordt alles wat ze doen zo *fucking* voorspelbaar dat ik van verveling doodga. *No joke.*

Hij doet zijn ogen open en bekijkt me zonder te bewegen. Ik vind het geweldig hoe hij mijn wens respecteert en nog steeds geen woord heeft gesproken. Maar zijn helderblauwe ogen zeggen nu meer dan hij met woorden zou kunnen. Ze bewegen langzaam over mijn blote lichaam en doen dat op zo'n smeulende, indringende manier dat ik kippenvel krijg. Zijn oogopslag is zwoel en vertelt me hoe prachtig mooi hij me vindt. Hoe bijzonder deze ervaring ook voor hem is geweest. Maar ook ergens in zijn blik vertelt hij me hoe vervelend hij het vindt dat dit slechts een eenmalig iets zal zijn. Mijn hart knijpt samen. Ik vind het ook *fucking* klote dat dit een *one night only* gebeuren is. Maar het moet. Het kan niet anders. Ik moet hiervan genieten en dit moment onthouden als het perfecte moment dat het is. Als de perfecte man die hij nu is. Want zo blijft hij in mijn herinnering voor altijd mijn perfecte man en kan ik zo van hem en van onze nacht samen blijven genieten.

Maar die beladen en zwaarmoedige blik doet me toch ergens twifelen. Deze man kijkt slim uit zijn ogen. Ik voel van alles bij hem. Hij is niet zo'n mooi poppetje dat bezig is met zijn uiterlijk en zijn sixpack. Hij heeft er wel een, wat erop wijst dat hij sport of aan zijn lichaam werkt, maar die ogen, de manier waarop hij knippert. Hij lijkt een man met normen en waarden en levenservaring. Ik zou bijna gaan twifelen aan mijn droommantheorie.

Ik schud die gedachte van me af, want nee Noa, droommannen bestaan echt niet. Ik leg mijn hand verleidelijk op mijn heup en kijk hem aan met opgetrokken wenkbrauwen en uitstekende tong.

'Ik weet het. Ik ben fucking mooi, niet?'

Dit klinkt verwaand, maar ik hoop dat de manier waarop ik het zeg grappig over zal komen. Het is mijn poging om die beladen blik van zijn gezicht af te krijgen en de sfeer wat luchtiger te maken.

Ik ben Noa. Computer nerd, sexy father fucker, wereldverbeteraar, digitale krijger en blijikbaar ook clown van de eerste orde. Aangenaam.

Hij lacht en staat op, in al zijn naakte glorie, onbeschaamd (natuurlijk onbeschaamd, deze man hoeft zich nergens voor te schamen) en doet een stap naar voren. Ik zie zijn mond opengaan en eventjes ben ik bang dat hij de magische betovering gaat verbreken door iets te zeggen. Ik doe een snelle stap naar hem toe en druk mijn wijsvinger tegen zijn halfopen mond. Hij drukt zijn lippen weer op elkaar, knippert met zijn lange wimpers en pakt me stevig bij mijn bovenarmen vast. Ik voel hoe zijn blik naar mijn schilderij van Albert Einstein verplaatst en dan zucht hij diep. Vervolgens doet hij langzaam zijn hoofd naar beneden (hij is echt een stuk langer dan ik) en voel ik die lippen zacht tegen mijn voorhoofd.

Hij laat ze daar lang en het voelt als een afscheid. Wanneer hij zijn kleding aantrekt, kijkt hij mij nog een laatste keer vriendelijk aan en loopt mijn appartement uit.

Hoofdstuk 3 – De verkeersmaniak

Noa

Beelden van mijn naamloze, woordloze, Nederlandse hunk zweven door mijn hoofd. Van zijn strakke lichaam, het gevoel van zijn handen overal, zijn smaak, zijn heerlijke geur. Van hoe hij me langzaam uitkleedde. Eerst mijn t-shirt en daarna mijn spijkerbroek. De laatste zat zo strak dat we allebei ons best moesten doen om die van mijn benen af te krijgen. Toen ik vervolgens in mijn zwarte ondergoed voor hem stond, tilde hij me moeiteloos op, met een arm onder mijn rug en de andere onder mijn knieën, alsof ik een bruid was. Ik zal wel heel verbaasd hebben gekeken, hij moest ervan lachen. Een lach met kuiltjes en schattige voortanden met die ruimte ertussen, waar hij telkens nog knapper van lijkt te worden.

Hij gooide me ceremonieus (*not*) op mijn bed en daar moesten we allebei om lachen. Zijn lach was mooi. Het had een diepe klank waaruit ik opmaakte dat hij ook nog een mooie stem heeft. Dat werd nog eens bevestigd toen hij sensueel kreunde. Ik lag op mijn rug en hij nam plaats tussen mijn benen met zijn hoofd boven mijn kruis zwevend. Hij bekeek het gebied en haalde diep adem, keek me in mijn ogen alsof hij heel wat van plan was. Gaat hij me nu likken? Echt? *Sweet baby Jesus!* Een man die er zo mooi uitziet, die ook nog een mooie stem heeft, die zo slim uit zijn ogen kijkt en ook nog graag vrouwen verwent